

Sygnatura akt VI Ka 44/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Mierz

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant apl. adw. Maciej Romaszkan

przy udziale

Prokuratora Prokuratury Okręgowej Andrzeja Zięby

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2015 r.

sprawy **1. K. S. (1) syna R. i A.,**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 289§2 kk

2. L. R. syna W. i G.,

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 289§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 września 2014 r. sygnatura akt IX K 439/11

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

2. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie po 10 zł (dziesięć złotych) i wymierza im opłatę za II instancję w kwocie po 380 zł (trzysta osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt: VI Ka 44/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 września 2014 r. sygn. akt IX K 439/11 uznano oskarżonych K. S. (1) i L. R. za winnych popełnienia czynu z art. 289 § 2 k.k. i wymierzono kary: oskarżonemu K. S. (1) - 10 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu L. R. - 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 289 § 4 k.k. wymierzono każdemu z oskarżonych grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej

na kwotę 10 zł, na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych oskarżonym kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszono odpowiednio dla oskarżonych: K. S. (2) na 3 lata próby oraz L. R. na 4 lata próby. Dodatkowo na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę solidarnie kwoty 1000 zł na rzecz pokrzywdzonego J. D., obciążono również oskarżonych wydatkami postępowania i opłatą.

Od wyroku Sądu Rejonowego apelację wywiedli sami oskarżeni, składając praktycznie tożsame środki odwoławcze i zaskarżając orzeczenie w całości zarzucili mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżeni popełnili zarzucany im czyn w sytuacji, gdy brak jest na to dowodów;
2. obrazę przepisów postępowania polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.) poprzez nieuzasadnione nie przyznanie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych oraz zeznaniom świadka M. H., a w pełni przyznanie tegoż waloru świadkom M. W. oraz R. P.;
3. naruszenie przepisów postępowania poprzez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego w postaci dowodu z zeznań świadka T. T.;
4. naruszenie prawa materialnego poprzez zawyżenie kwoty orzeczonej w postaci obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1000 zł, gdyż pokrzywdzony zrekompensował sobie część poniesionej szkody z pensji pracownika tj. M. H. w wysokości 500 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty oskarżeni wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie ich od zarzutu popełnienia czynu z art. 289 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu obu apelacji stwierdził, iż w zakresie sformułowanych w nich wniosków oraz istoty zarzutów są one bezzasadne i na uwzględnienie nie zasługują.

Wbrew wywodom apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i pełny przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wnikliwej ocenie dochodząc w konsekwencji do trafnych i logicznych wniosków. Sąd merytoryczny dokonując analizy poszczególnych dowodów nie przekroczył ram ich swobodnej oceny i nie popełnił w toku procesu uchybień tego rodzaju, że mogłyby one skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku. Przedstawiony w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania i wnioskowania Sądu I instancji jest prawidłowy i zasługuje na akceptację. Ponadto zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku ocena zgromadzonego materiału dowodowego uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego i tym samym pozbawiona jest cech dowolności. Uzasadnienie wyroku czyni zadość ustawowym wymogom określonym w art. 424 k.p.k. Sąd Rejonowy wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę i należycie wytłumaczył przyjętą kwalifikację prawną.

Sąd prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonych oraz świadka M. H. jako niewiarygodne. Sąd odwoławczy podziela zdanie Sądu I instancji co do wiarygodności zeznań świadków M. W. oraz R. P., którzy są dla oskarżonych osobami obcymi i nie miały interesu zeznawać na niekorzyść oskarżonych. Zeznania wskazanych świadków jednoznacznie wskazują, że oskarżeni to osoby, które zbiegły z miejsca kolizji. Świadek M. W. jednoznacznie rozpoznał na tablicach poglądowych oskarżonego K. S. (1). M. W. wskazał, że K. S. (1) siedział za kierownicą samochodu, a następnie po kolizji zbiegł. Potwierdzają to także zeznania świadka R. P., które pokrywają się z wersją wydarzeń przedstawioną przez świadka M. W.. Zeznania świadków w sposób logiczny się uzupełniają i pozwalają na odtworzenie przebiegu zdarzenia. Dodatkowo należy podkreślić, że świadkowie R. P. oraz R. C. opisując osobę, która uciekała z miejsca kolizji wskazali, że sprawcą był mężczyzna postawny ok. 180 cm wzrostu i 90 kg wagi. Dodatkowo zeznania świadków wskazują, że „ten siwy” sprawca rozmawiał przez telefon z około 40 letnią kobietą, tj. M. H. i instruował ją, co ma mówić jak przyjedzie policja.

R. P. zeznał, że za osobami zbiegłymi z samochodu udało się w pościg dwóch młodych mężczyzn. Sąd nie ma wątpliwości, że chodziło o M. W. oraz R. C., którzy widzieli na działkach około 50 letniego mężczyznę rozmawiającego przez telefon-oskarżonego L. R..

Zeznania wskazanych świadków się uzupełniają i nie pozostawiają w tym zakresie żadnych wątpliwości. Świadkowie stali na tyle blisko sprawców, że byli w stanie, przynajmniej częściowo zapamiętać ich twarze, co w ostateczności doprowadziło do rozpoznania oskarżonych jako sprawców i przedstawienia im zarzutu.

Dodatkowo zeznania R. P. dotyczące świadka M. H. i jej rozmowy telefonicznej na miejscu zdarzenia, w której była instruowana w kwestii dotyczącej ustalenia przebiegu wydarzeń wskazują, że Sąd I instancji prawidłowo nie dał wiary zeznaniom świadka M. H. w zakresie innym niż ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny. Świadek swoimi zeznaniami próbowała wzmocnić linię obrony oskarżonych i nie można było w tym zakresie dać wiary jej zeznaniom.

W tym miejscu należy także wskazać, że miejsce kolizji samochodu było dobrze oświetlone i świadkowie byli w stanie w trakcie postępowania prawidłowo zidentyfikować osoby biorące udział w całym zdarzeniu.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony K. S. (1) oraz oskarżony L. R. wraz z trzecim nieustalonym sprawcą najprawdopodobniej bez zgody dysponentki pojazdu tj. M. H., uruchomili go przy pomocy kabli zwisających w stacyjce, a następnie spowodowali kolizję z innym samochodem na skrzyżowaniu, po czym zbiegli z miejsca zdarzenia.

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów, a zatem brak jest podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych na etapie instancji odwoławczej.

Apelacje oskarżonych nie zawierają argumentów, które mogłyby podważyć trafność rozumowania Sądu Rejonowego. Sprowadzają się one właściwie wyłącznie do negacji oceny dowodów dokonanej przez Sąd Orzekający, przy czym nie wykazują skarżący czym uchybił ów Sąd w przeprowadzonej ocenie, w wyprowadzonych wnioskach kryteriom logicznego rozumowania i zdrowemu rozsądkowi.

Odnosząc się do kwestii oddalenia wniosku dowodowego w postaci zeznań świadka T. T. podkreślić należy, że Sąd I instancji prawidłowo uznał, że spełnione są przesłanki z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i powołanie wskazanego świadka przez oskarżonych prowadziło tylko i wyłącznie do przedłużenia postępowania. Oskarżeni nie podali nawet dokładnego adresu zamieszkania T. T. i nie wskazali dokładnie na jakie okoliczności miał zostać przesłuchany, a teza dowodowa została przedstawiona bardzo ogólnie.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy Sąd odwoławczy potwierdza prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, który stwierdził, że oskarżeni swoim zachowaniem zrealizowali przedmiotowe oraz podmiotowe znamiona występku zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu, który następnie porzucili w stanie uszkodzonym. Zabór nastąpił najprawdopodobniej wbrew woli osoby dysponującej pojazdem. Mając to na względzie nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał winę oskarżonym i dokonał prawidłowych ustaleń co do kwestii faktu, że nie ujawniły się w toku postępowania żadne okoliczności wykluczające możliwość ich zawinionego działania.

W odniesieniu do zasądzonego przez Sąd Rejonowy obowiązku solidarnego naprawienia szkody w wysokości 1000 zł na rzecz pokrzywdzonego należy wskazać, że Sąd prawidłowo zastosował przepis art. 46 § 1 k.k. Sąd odwoławczy wskazuje, że bezsprzecznie oskarżeni wyrządzili szkodę pokrzywdzonemu, a co za tym idzie konieczne jest jej naprawienie. Sprawa dotycząca 500 zł, które pokrzywdzony otrzymał od M. H. nie dotyczy niniejszego postępowania i nie może być brana pod uwagę, co do orzeczonego obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych.

Sąd I instancji prawidłowo ocenił wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonych. Orzeczone kary pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględniają stopień zawinienia oskarżonych i stopień szkodliwości społecznej czynu. Nie bez wpływu na wymiar kary pozostaje także wcześniejsza karalność oskarżonych.

Sąd przy wymierzaniu kary wziął pod uwagę wcześniejszą karalność oskarżonych i wymierzył odpowiednio karę 10 miesięcy oskarżonemu K. S. (1) oraz 1 rok pozbawienia wolności oskarżonemu L. R..

Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonym, co w ocenie Sądu odwoławczego pozwoli, aby kara spełniła swoje cele i powstrzymała oskarżonych przed podobnymi zachowaniami w przyszłości. W ocenie Sądu odwoławczego nie może być mowy o rażącej niewspółmierności kary w stosunku do charakteru popełnionego czynu. W związku z powyższym brak jest jakichkolwiek podstaw do dokonania zmian zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Nadmienić należy, że odpowiednio długi okres próby zastosowany wobec oskarżonych pozwoli na pełną kontrolę przebiegu procesu resocjalizacyjnego w stosunku do nich, co winno spełnić dodatkowe walory wychowawcze. Odnosząc się do wysokości grzywny zasądzonej przez Sąd I instancji należy wskazać, że Sąd prawidłowo uwzględnił sytuację rodzinną oraz materialną oskarżonych jak również wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu. Z tych względów należy uznać orzeczoną przez Sąd Rejonowy grzywnę za jak najbardziej adekwatną do popełnionego czynu przez oskarżonych.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji na mocy przepisów powołanych w części dyspozytywnej wyroku, orzeczono jak na wstępie.